

ОЖИЛА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЇВ КРУТ ТА ЖЕРТВ САЛІНИ

У день Пам'яті Героїв Крут – 29 січня у Львові в Будинку офіцерів відбулася презентація документального фільму «Саліна очима нащадків».

Стрічка розповідає про трагічні події в урочищі Саліна, що біля м. Добромилів Самбірського району, кінця червня 1941 року. Модератором була Ірина Климович, яка зуміла привернути увагу чисельно зібраних до небуденної в історії Львівщини події.

Над фільмом за ініціативи ЛОО НСЖУ працював режисер Іван Скіряк. **2 ст.**

Фото: Миколи Сенейка

В офісі ЛОО НСЖУ відбулась передача дронів військовим

У Львівській обласній організації НСЖУ передали військовим три дрони спільно із ГО «Право та Справедливість».

Як голова ГО «Право і справедливість» Іван Рибак відзначив, що ще на початку зйомок фільму «Обличчя війни» говорив з його героями про те, що на яких би конкурсах фільм не був, усі премії підуть на допомогу українській армії.

«Ми вже не вперше займаємось допомогою, це вже наша друга передача дронів, постійно ми передаємо також продукти і різне спорядження. Окрім того, наша організація має гуманітарну місію у реабілітаційних центрах, зокрема ми взяли під опіку Великий Любін, і постійно разом з друзями англійцями возимо туди допомогу. Також ми опікуємось дитячим будинком біля Ходорова, де є 30 хлопців-сиріт», – пояснив він. **2 ст.**

ФМ Галичина: Радіостанція, що об'єднує, інформує та надихає

Радіостанція ФМ Галичина розпочала свій шлях у мовленні наприкінці 2010 року, ставши однією з провідних голосів Заходу України. З перших днів свого існування вона прагнула стати надійним джерелом інформації та культурним осередком для слухачів у Львові, Львівській області та Шацьку на Волині.

Це був важливий крок у розбудові медійного ландшафту країни, що вже тоді потребувала якісного та змістовного контенту.

ФМ Галичина швидко зайняла свою нішу на ринку, і вже в березні 2011 року досягла значного успіху, вигравши конкурс на частоту у Тернополі та Луцьку. **3 ст.**

ОЖИЛА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОІВ КРУТ ТА ЖЕРТВ САЛІНИ

Сценарій до такої складної роботи написав журналіст і письменник Микола Сенейко із Самбора. Очільник журналістів Ярослав Климович відзначив Подяками Держтелерадіо України тих, хто доклався до реалізації документального кінопроекту Біль та трагедія Саліно.

Серед них БФ Зіновія Козицького. Тетяна Терлецька – заступниця голови Добромільської ТГ, БФ депутата обласної ради Юрія Доскіча, депутати – обласної та Добромільської ради Михайло Гичка, і Василь Деркач та інші.

Під час роботи над цим фільмом, - сказав Іван Скіряк, - я працював в обласному архіві, в обласній бібліотеці, і натрапив на слова Марії Прокопець – письменниці з Добромиля та професора Йосипа Лося, які написали книжку “Саліна”. Марія Андріївна говорить про те, що такого, як от творилося в урочищі Саліна, тобто в соляних шахтах, не було у світі ніде. Це єдина така трагедія, де кидали у соляні шахти мертвих, недобитих і ще живих людей під звуки моторів, пострілів, лемент і крики. Він також зазначив, що якісно та максимально реально вдалося передати усі моменти трагедії Саліни завдяки спільній роботі в інженерній монтажі.

«Фільм складається з кількох розділів і над кожним епізодом, так би сказати, була своя драматургія, була своя зав'язка, кульмінація, розв'язка, епілог і так далі. Основна сюжетна лінія – війна, але на кожен епізод було своє психологічно-соціальне навантаження», – додав Іван Скіряк.

Тим часом Микола Сенейко зазначив, що взявся за написання сценарію, оскільки дуже важливо, аби про ті сумні події 84-річної давності сьогодні знала й молодь. На місці трагедії люди щороку сходяться і молитовно вшановують пам'ять жертв тих страшних подій, бережуть історію про Саліну. Сьогодні путінська орда прагнула на Саліну перетворити всю Україну.

В офісі ЛОО НСЖУ відбулась передача дронів військовим

“Я хочу подякувати громадській організації “Право і справедливість”, газеті “Трибунал” за те, що вони прийняли рішення у разі перемоги у журналістському конкурсі імені Чорновола, то повністю використовують ці гроші на те, щоб допомогти нашим воїнам. І вони виконали своє слово”, – зазначив голова Львівської обласної організації НСЖУ Ярослав Климович.

Дрони передали підрозділу їхнього колеги – Михайлу, який воює з перших днів повномасштабного вторгнення та зараз боронить Україну у складі спецпідрозділу “Хорт”.

“Я хочу подякувати від імені командира свого спецпідрозділу. Так сталося, що ми приїхали сюди по

Автор сценарію Микола Сенейко упродовж років долучався до пам'ятних заходів, які відбувалися на Саліні. Тому ця тема йому була близька і знайома. До написання його спонукала злість на історичних ворогів – московітів. Ті люди знали, через кого загинули в соляних шахтах. Вони б неодмінно сказали нинішнім українцям: стережіться москалів. Їхні нащадки - ті самі сьогоднішні кати нашої Батьківщини.

Стрічка зібрала багато зацікавлених, у переповненій залі навіть доставляли крісла, а дехто був готовий і стояти, аби її переглянути. Серед присутніх зокрема було й багато військових, а також єпископ-емерит Сокальсько-Жовківської єпархії, Владика Михайл Колтун, який раніше був військовим капеланом. Разом із присутніми він молитовно вшанував пам'ять Героїв Крут, загиблих воїнів та благословив тих, хто сьогодні боронить Україну.

Історія трагедії урочища Саліна

В урочище Саліна, на територію колишнього солеварного заводу, що між Добромилем і селом Солянуватка Самбірського району, енкаведисти у червні 1941, втікаючи зі страху перед наступом німецької армії, скинули в одну з трьох соляних шахт, яку використали як могильник, понад 3500 арештованих у Перемишльській, Добромільській тюрмах українців, поляків, та представників інших національностей. Серед невільників були вчителі, священики, працюючі і національно-свідомі селяни. Їх катували, розстрілювали, кидали у шахти пораненими, декого живим. Лише небагатьох із них вдалося опізнати. Щороку в урочищі відбуваються поминальні заходи за жертвами, закатованих енкаведистами. До шахти Саліни, що стала братською могилою, приносять квіти, моляться і в такий спосіб вшановують пам'ять невинно убієнних.

Сценарій фільму побудований на історичних паралелях трагедій українського, польського та єврейського народів, вчиненого московськими енкаведистами проти мирних людей. Сьогодні рашистські окупанти, як і 85-років тому, вбивають безневинних дітей, людей похилого віку, знищують наші міста та села.

Андріана Стахів

автомобіль і разом Іван Іванович вручив нам дрони. Я дуже вдячний Громадській організації “Право та Справедливість” та газеті “Трибунал”, бо справді, коли б ми не зверталися, вони завжди допомагають, – каже військовий. – Це ніби трошки, але копійка до копійки дає багато нашій армії. Я думаю, що ці дрони принесуть нам якусь удачу трохи”.

Як додає Михайло, допомагати війську дуже важливо і не можна зупинятися, адже, якщо ворог прийде сюди, він не залишить нікого живим.

“Ми дякуємо вам за те, що ви даєте нам змогу творити фільми і допомагати вам”, – підсумував Іван Рибак.

FM Галичина: Радіостанція, що об'єднує, інформує та надихає

Цей крок не лише розширив територію мовлення, але й дозволив закріпити свою позицію серед місцевих радіостанцій, пропонуючи слухачам розважальний контент, новини, музику та культурні програми. 2015 року станція отримала ліцензію на мовлення у Рівному, що стало ще одним підтвердженням її впливу, адже це право вона виборола серед 140 претендентів. Локалізація контенту та поява радіостанції у кількох обласних центрах сприяли зростанню інтересу з боку рекламодавців. Директорка Ольга Когут коментує: «Ми бачимо, що локальні компанії шукають ефективні способи донести свої повідомлення до аудиторії. FM Галичина стала надійним майданчиком для рекламодавців, які хочуть залучити увагу слухачів і просувати свої продукти». Реклама на радіостанції стала важливим елементом підтримки бізнесів у регіонах, що також сприяє розвитку економіки місцевих спільнот. Протягом свого медійного шляху радіостанція отримувала нагороди, які відзначали якісну журналістську роботу та зразковий програмний продукт від Національної спілки журналістів, Національної ради з питань радіо та телебачення, місцевої влади та громад.

Одним з визначних досягнень FM Галичина є встановлення рекорду: Найтриваліший радіомарафон двох ведучих. У 2016 році, у режимі нон-стоп, ведучі провели марафон тривалістю 67 годин, 1 хвилина та 30 секунд. Цей рекорд був присвячений 25-річчю Незалежності України і він перевершив попередній світовий рекорд, встановлений радіоведучими «Русское Радио» із тривалістю 60 годин.

З початком повномасштабного

вторгнення у 2022 році FM Галичина пережила суттєві зміни. Спочатку акцент на розвагах поступився місцем нагальним новинам та інформаційним програмам. Кожен день станція почала висвітлювати події на фронті, допомагаючи слухачам бути в курсі актуальних новин та важливих подій. Далі додалися експертні оцінки компетентних професіоналів з різних сфер та авторські програми за записом слухачів. Програмна директорка радіостанції Юла Бельська підкреслює: «Війна змусила нас переосмислити наш підхід. Ми повинні бути на передовій в інформуванні наших слухачів про важливі події, і це стало нашим пріоритетом. Ми не можемо залишатися осторонь, коли наша країна переживає такі складні часи».

Наразі FM Галичина мовить у Львівській, Тернопільській, Волинській, Рівненській областях, що дозволяє охопити широку аудиторію з прогнозованою кількістю - понад 5 мільйонів слухачів. У відповідь на нові виклики, станція створила діджитал відділ, який займається розробкою програм для різних платформ: онлайн-трансляції, відео, подкасти та активна присутність у соціальних мережах дозволили радіо зберегти зв'язок із слухачами в будь-який час. «Ми прагнемо бути максимально доступними для нашої аудиторії, тому розвиваємо діджитальні формати. Сьогодні важливо не лише звучати в ефірі, але й бути присутніми там, де наші слухачі», - зазначає головна редакторка Ольга Крупник. «Ми хочемо, щоб кожен, хто шукає актуальну інформацію або просто хоче розважитися, знайшов нас».

Одним з пріоритетів радіостанції є музика. FM Галичина, представляє собою сучасну радіостанцію формату AC (Adult Contemporary), яка забезпечує різножанрову музику для дорослих слухачів. Музична палітра охоплює безліч жанрів — від

класичних хітів до нових мелодій, включаючи поп, рок, джаз та інді. Це дозволяє нам задовольняти найрізноманітніші смаки нашої аудиторії, створюючи атмосферу, в якій кожен може знайти щось до душі. FM Галичина не лише зберегла свій статус на українському медіа-ринку, але й стала активним учасником у соціальних проєктах, що підкреслює її відповідальність перед суспільством. У 2024 році FM Галичина розпочала реалізовувати грантовий проєкт, спрямований на підтримку внутрішньо переміщених осіб (ВПО) на Заході України. У рамках цього проєкту радіостанція стала платформою для комунікації та обміну інформацією, що є вкрай важливим у важкі часи. Програма «Шлях додому» передбачає не лише інформування про права та можливості ВПО, але й забезпечення доступу до необхідних ресурсів, соціальних послуг та підтримки від держави та волонтерів. В умовах війни вона не лише допомагає інтегрувати ВПО в нові громади, але й сприяє створенню безпечного середовища, де кожен може знайти підтримку та надію на краще майбутнє. Заходи в рамках проєкту включають опитування ВПО, інтерв'ю, круглі столи з експертами, та інформаційні кампанії, що підвищують обізнаність про потреби та виклики, з якими стикаються внутрішньо переміщені особи. На сьогоднішній день, у 2024 році, FM Галичина продовжує свою місію, вірячи в силу слова та можливості радіо як медіа. Станція залишається на передовій у створенні якісного контенту, що об'єднує людей, формує культуру регіону та віддзеркалює дух часу. FM Галичина — це не просто радіо це голос, який говорить про реалії життя, об'єднує людей у важкі часи та надихає на краще.

Це станція, яка завжди прагне бути ближчою до своїх слухачів, і в її історії вже написано багато успішних глав.

Хвойницький Михайло

Що треба врегулювати? Медіаменеджери та представники влади — про виклики для українського медіаринку у 2025 році

Новий рік стрімко влетів у щоденні турботи журналістської спільноти але старі виклики ще не втратили актуальність. Чи почнуть 2025 року українські медіа масово впроваджувати ШІ? Що більш загрозливе для журналістів — штучний інтелект, який нібито відбере робочі місця, чи Telegram-канали, що нібито відбирають аудиторію? Наскільки теперішнє медіазаконодавство наближене до українських реалій і європейських вимог?

Про це медіаменеджери, представники Мінкульту й Верховної Ради говорили на панелі National Media Talk про виклики для медіа 2025 року.

Виконавчий директор «Української правди» Андрій Боборикін не вважає, що ця технологія суттєво вплине на медіа 2025 року, імовірно — протягом наступних 5–10 років. «Більшість медіа вже певною мірою застосовують штучний інтелект в своїй роботі для перекладу чи генерування аудіоверсій. В УП ще немає стратегії впровадження ШІ на найближчі роки, але в нас уже є певні ідеї, як його застосувати, крім перекладів. Але я не можу сказати, що це тема, про яку я як медіаменеджер постійно думаю», — каже Боборикін.

Нагадаємо, «Українська правда» — одне з перших українських медіа, що оприлюднило політику використання ШІ.

Директорка ГО «Детектор медіа» Галина Петренко бачить у штучному інтелекті можливість подолати кризу кадрів, яку спричиняє мобілізація та виїзд людей за кордон. Вона каже: «У «Детекторі медіа» дуже невеликі команди виробляють аудіо- й відеопродукти. Ми вже навчилися робити дикторську начитку штучним інтелектом, щоб урізноманітнювати те, що людина чує». Проте Петренко в найближчій перспективі бачить загрозу від ШІ в генеруванні й розповсюдженні дезінформації — на фоні даних досліджень, де меншість вважає себе готовою розрізнити фейк від правди.

Заступник міністра культури й стратегічних комунікацій із питань євроінтеграції Тарас Шевченко також зауважив, що для міністерства одним із головних у темі ШІ є питання стійкості до дезінформації та спроможності громадян різного віку розуміти, оцінювати, сприймати

інформацію з медіа та критично мислити.

Голова ГО «Лабораторія цифрової безпеки» Віта Володовська зауважує: якщо говорити про роль ШІ у виборчих процесах, то особливо загрозованими є поширені практики запуску дипфейків, що створюються без відома політиків для розповсюдження суперечливих наративів. ЄС починає впроваджувати AI Act для нівелювання певних ризиків, але імплементація може затягнутися та знову відстати від викликів, які швидко змінюються. «Журналістська спільнота має виробляти власні етичні стандарти й підходи до того, як в їхніх редакціях мають використовуватися технології штучного інтелекту. Таке використання має бути з одного боку безпечним, з іншого — відповідальним перед аудиторіями. Це мають бути практичні дискусії всередині самих редакцій, які краще розуміють, які виклики в них є та яка допомога потрібна», — наголосила Володовська.

Роль цифрових платформ.

Європейські методи регулювання.

Заступниця голови Комітету з питань гуманітарної та інформаційної політики Верховної Ради України Євгенія Кравчук вважає, що загрозою для медіа наразі є великі цифрові платформи. «Я нещодавно повернулася із засідання підкомітету медіа парламентської асамблеї Ради Європи. Там колеги з різних країн на повному серйозі обговорюють впровадження спеціального податку на техногігантів, щоби з цих коштів фінансувати якісні медіа», — поділилася вона. Кравчук наголошує: поки ми не вступили до Євросоюзу, ми не можемо скористатися

Що треба врегулювати? Медіаменеджери та представники влади — про виклики для українського медіаринку у 2025 році

можливостями, які надають Digital Service Act чи European Media Freedom Act. «Платформи, які мають 50 млн чи більше користувачів із ЄС на місяць, мусять мати в ЄС свої представництва, з якими можна вести перемовини. А ми наразі, порівнюючи з цим, маленький і нікому не цікавий рекламний ринок. Тому в кращому разі ми зможемо під час перехідного періоду домовитися з ЄС про розв'язання суперечок із платформами через їхніх регуляторів». Проте, на думку Кравчук, навіть такі нормативно-правові акти й механізми регулювання є запізнаними заходами, адже технології рухаються занадто швидко. До того ж їх активно використовує «вісь зла», яка не обмежує себе жодними регуляторами, а отже інструменти в її руках значно ефективніші.

Андрій Боборикін вважає, що подібне європейське законодавство буде радше потенційною проблемою для українських медіа.

Чи регулювати Telegram?

Тарас Шевченко вважає регулювання Telegram одним із найбільших викликів медіасфери. У день дискусії, 20 вересня, для українських держслужбовців і військових обмежили користування Telegram на робочих пристроях. За словами Шевченка, це вказує напрям думок у влади з цього питання, хоча, згідно з представленими за день до того результатами дослідження USAID/Internews, не так багато українців вважають, що месенджер потребує регулювання чи заборони.

Водночас активісти надають докази російського сліду в управлінні месенджером. Та і люди, що виїжджали з окупованих Росією територій, свідчили про те, що спецслужби мають доступ до листувань. Крім того, зауважує Віта Володовська, Telegram не є безпечним месенджером і в плані протоколів шифрування, і в плані збирання даних із пристрою користувача.

Тарас Шевченко звернув увагу на звинувачення, за якими засновника месенджера заарештували у Франції: вони пов'язані не з інформаційною безпекою, а з нелегальним розповсюдженням через канали зброї, наркотиків тощо. Тобто потенційний руйнівний вплив Telegram значно ширший.

Галина Петренко порівнює нинішню ситуацію з 2017–2018 роком, коли блокування російських «ВКонтакте» й «Однокласніков» допомогло дещо підвищити довіру до медіа. Вона сумнівається, що блокування Telegram матиме такий же ефект: «Ми бачили з результатів дослідження, що українці найбільше довіряють друзям і родичам, аніж іншим джерелам інформації, навіть офіційним». «Блокування Telegram не змінить ситуацію, якщо держава не змінить підхід до спілкування з медіа

й інформаційний фон загалом буде незмінним» -Галина Петренко.

З огляду на активне ведення як офіційних каналів органів влади, так і особистих каналів окремих представників, модератор дискусії Олексій Тарасов (медіахолдинг NV) Олексій Тарасов припустив, що у влади немає бажання регулювати Telegram, адже це «постріл собі в ногу» й відмова від найуспішніших каналів комунікації. У відповідь на це Євгенія Кравчук пояснює: в комітеті йдуть дискусії про те, як грамотно оформити побажання до регулювання в законопроект.

Тарас Шевченко додає: «Наразі проблема юридичних контактів із великими платформами не розв'язана так, як у Європі. Тож не факт, що Україна зможе регулювати роботу Telegram, але впливати в межах української юрисдикції на окремі людей і організації, що створюють там контент, — так, за бажання. Водночас на платформі все одно залишаться ті, хто користуватиметься месенджером всупереч заборонам і санкціям. Можливості знайти всіх точно не буде».

Віта Володовська підтверджує: заблокувати канали людей із антиукраїнськими меседжами, які перебувають поза межами країни, не вийде, бо для цього потрібен контакт із офісом Telegram. Відомі їй випадки блокування каналів стосувалися саме осіб, що перебували в Україні. Покликаючись на дослідження USAID/Internews, вона питає: «Що люди вкладають у поняття “регулювання”?»

Блокування каналів можливе лише через незаконні дії, визначені в ККУ. В інших випадках це не спрацює». «Платформи, які мають 50 млн чи більше користувачів із ЄС на місяць, мусять мати в ЄС свої представництва, з якими можна вести перемовини. А ми наразі, порівнюючи з цим, маленький і нікому не цікавий рекламний ринок. Тому в кращому разі ми зможемо під час перехідного періоду домовитися з ЄС про розв'язання суперечок із платформами через їхніх регуляторів». Проте, на думку Кравчук, навіть такі нормативно-правові акти й механізми регулювання є запізнаними заходами, адже технології рухаються занадто швидко. До того ж їх активно використовує «вісь зла», яка не обмежує себе жодними регуляторами, а отже інструменти в її руках значно ефективніші. Тому, вважає Володовська, треба зробити крок назад і спитати себе: чому люди використовують Telegram і чи можемо ми запропонувати якусь альтернативу?

Чи можна сприймати ці канали як медіа?

Олексій Тарасов (медіахолдинг NV) зауважив: Telegram є одним із найпопулярніших джерел новин, і люди читають канали там як медіа, а влада також сприймає їх як канали поширення інформації (і офіційної, й ні). Андрій Боборикін зауважує: чимало каналів-мільйонників сформували свою аудиторію завдяки доступу до радарів і

Що треба врегулювати? Медіаменеджери та представники влади — про виклики для українського медіаринку у 2025 році

повідомлень про рух ракет і дронів, які дуже цікавлять українців під час повітряних тривог. Іншої «особливої та віральної інформації» вони переважно не пропонують. Тож він не вважає Telegram-канали загрозою економічній моделі медіа, та і до кількості людей, які кажуть, що отримують новини з Telegram, треба ставитися скептично, адже це не означає, що всі читають виключно анонімні канали з неперевіреними новинами — це можуть бути і медіа, і канали офіційних осіб.

Як визначити, чи Telegram-канали є медіа (навіть якщо вони зареєстровані як такі)? Віта Володовська пояснює: під час написання закону його автори прагнули, щоб медіа вийшли з тіні та працювали прозоріше, але водночас не хотіли, щоб зареєстровані «білі» медіа страждали через зарегульованість. Тому вибрали такий підхід: медіа може вважатися таким незалежно від реєстрації.

З каналами з соцмереж важче, бо тут для визначення важливе розмежування між професійною роботою за стандартами та добровільним поширенням інформації (як це роблять блогери). Тож законодавці вирішили, що критерії медіа визначають органи співрегулювання, формування яких уже почалося.

«Telegram — це не медіа. Як медіа можна сприймати окремі Telegram-канали, зареєстровані як медіа в Нацраді. Це стосується й каналів на інших платформах» - Євгенія Кравчук. «Якщо ми заборонимо державним органам розмішувати в Telegram-каналах інформацію, то що там залишиться? Анонімні канали та російські вкиди. Та і я невпевнена, що заборона — це завдання законотворців, більше інформації про небезпеки мають РНБО та силові органи. Водночас ми в комітеті маємо внутрішню домовленість найближчим часом дати робочій групі законотворчу рамку для регулювання».

Ще один спосіб впливу на анонімів, який пропонували законодавцям деякі менеджери — дозволити легальному бізнесу рекламуватися лише в зареєстрованих медіа (зараз чимало бізнесів рекламуються і в анонімних Telegram-каналах). Проте чималі кошти за рекламу платять гемблінгові та інші «сірі» компанії, тож це може компенсувати анонімам втрати.

Зміни в законодавстві.

Євгенія Кравчук підкреслює: законодавство про медіа отримало перше за 20 років масштабне

оновлення: додали деякі поняття та сфери й вилучили те, що втратило актуальність. Ухвалення цього закону було однією з важливих вимог від Європейського Союзу для подальшої інтеграції законодавства. Водночас на ринку багато зауважень, зокрема до законодавства про рекламу.

За словами Тараса Шевченка, наразі ЄС проводить скринінг українського законодавства щодо відповідності його стандартам у частині захисту свободи слова, прав журналістів, медійного регулювання. За його результатами українська влада отримає додатковий перелік необхідних вдосконалень.

Європейське законодавство, зокрема вже згаданий акт про свободу преси, встановлює мінімальні стандарти для захисту журналістських джерел і захисту журналістів від технологій стеження. Якщо ми вступимо до ЄС, то цей акт прямої дії має поширюватися на нас автоматично, але деякі його положення, за словами Шевченка, суперечать нинішньому українському законодавству. Тому влада вже консультується щодо того, як це впорядкувати.

«У контексті євроінтеграції українське суспільство виглядає як відмінник, який намагається зробити все максимально швидко, наперед і те, що ще не просять» - Тарас Шевченко.

Фейки та втома від новин.

Андрій Боборикін не вважає, що уникнення новин, яке активно обговорюється у західному медіасвіті, не надто актуальна для України. «Загалом у світі під час пандемії значно зросло споживання новин, оскільки люди сиділи вдома, а потім почало повертатися до нормальних рівнів. В Україні на це підвищення наклався пік споживання, що стався після повномасштабного вторгнення. У перший місяць ми на УП мали понад 1 млрд переглядів. А тепер все повертається до менш істеричного, але все ще вищого, ніж до вторгнення рівня споживання», — пояснює він. — Звісно, люди втомлюються від hard news про війну й політику, тому ми розширюємо лінійки контенту — придбали видання про технології Mezha та спортивний сайт «Чемпіон», і ці сегменти показують зростання». Тарасов у відповідь на це також зауважив, що і NV інвестує в контент про їжу, спорт культуру. Так само, каже Боборикін, не знижуються й метрики у соцмережах, та і активність Telegram-каналів не настільки впливає на сайти медіа, як здається.

«Кожен день гинуть люди, але журналістська організація намагається знаходити своє місце в цій боротьбі», — голова Херсонської об'єднаної організації НСЖУ Валерій Долина

«Журналісти Херсонщини продовжують працювати в умовах війни, попри всі загрози і виклики», — наголошує голова Херсонської обласної організації НСЖУ Валерій Долина. — Зараз 72% території Херсонщини досі окуповані, а звільнені території, включно з Херсоном, щодня зазнають обстрілів. На жаль, жоден з шести телевізійних каналів, які транслювались до вторгнення, не працює. А «Ваше радіо» — єдиний з п'яти місцевих радіомовників, який зміг відновитися. Окрім того

«Кожен день гинуть люди, але журналістська організація намагається знаходити своє місце в цій боротьбі», – голова Херсонської облорганізації НСЖУ Валерій Долина

На фото Антон Коломієць

Обласні газети «Новий день» та «Гривна» продовжують виходити, хоч і друкуються вже не в Херсоні, а в західних областях України. Це свідчить про незламність медіа, навіть в надзвичайних умовах.

Навіть коли медіапростір знову під ударом через те, що російські окупанти встановили на лівому березі Дніпра потужне обладнання, яке дозволяє їм транслювати пропаганду навіть на звільнені території. Крім боротьби за

вживання медіа, херсонські журналісти змушені боротися зі зрадниками серед своїх колег, які вдаються до колабораціоністських дій.

З початку повномасштабного вторгнення з членів Спілки було виключено 21 особу, серед яких шестеро мали звання Заслуженого журналіста України. Наразі правління НСЖУ працює над тим, щоб позбавити їх цього звання. Журналістська спільнота зазнає

великих втрат через різні причини, але є ті, хто лишаються вірним поклику серця й продовжують боротися. Хотілося б подякувати колегам з Дніпропетровської, Івано-Франківської та Львівської областей, які діляться ресурсами і допомагають інформаційно. Спілка журналістів прагне вшанувати пам'ять журналістів, які загинули через війну. Особливо болючою втратою для херсонської медіаспільноти стала загибель Антона Коломієця — молодого журналіста і режисера. Наразі НСЖУ працює над перейменуванням вулиці, де працював колега, на його честь. Ми вже вступили в контакт із сім'єю Антона, і це питання активно вирішується. Сьогодні журналісти Херсонщини не просто працюють у складних умовах — вони ведуть боротьбу за право на правду. Вони продовжують робити свою справу попри загрози, обстріли, блокування сигналів і втрати.

Вікторія Кукевич

ПАМ'ЯТНО-МОЛИТОВНА МІСІЯ ЛЬВІВСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ У БРОДАХ

Цьогоріч у Броди вже вдруге, щоб віддати шану полеглим оборонцям України та журналістам – братам Ярославу та Володимирі Фейлам, які знайшли вічний спочинок у рідному місті, прибули члени Львівської обласної організації Національної спілки журналістів України на чолі з керівником Ярославом Климовичем, душпастирями Степаном Кашуком та Зеновієм Хоркавим. До них доєдналися журналісти газети «Голос відродження», ТРК Броди та родини братів Фейлів. Священники разом з представниками спільноти журналістів Львівщини відслужили поминальний молебень біля місійного хреста на Бродівському центральному кладовищі, запалили лампадки і поклали квіти.

Хвилиною мовчання медійники вшанували пам'ять захисників, які віддали життя за українську землю. На полі військових поховань журналісти вклонилися Героям, які на полі бою до останнього подиху

захищали Україну і повернулися до рідного дому на щиті. На превеликий жаль, могил тут за рік значно збільшилося. Отець Степан і отець Зеновій наголосили, що пам'ять про Героїв не вмирає ніколи, якщо ми молимося і пам'ятаємо про них. Голова Львівської обласної організації НСЖУ Ярослав Климович наголосив, що Бродівщина – це один з регіонів Львівщини, де за нашу Перемогу віддали життя багато Героїв. – Хочу подякувати нашим Захисникам і Захисницям. Воїни

знають як нищити ворога зброєю, а журналісти – як бити словом, роблячи це не тільки з професійною майстерністю, а й з відданістю цій справі.

Заступник голови депутатської комісії з питань культури, інформаційної політики і промоції Львівської обласної ради Петро Цеголко зазначив, що ми живемо у непростий час - ворог нищить Україну. Тож всі ми маємо об'єднатися, щоб дати відсіч нашому споконвічному ворогу у тому числі і на інформаційному фронті. Далі

ПАМ'ЯТНО-МОЛИТОВНА МІСІЯ ЛЬВІВСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ У БРОДАХ

медійники помолилися на могилі свого колеги, заслуженого журналіста України, талановитого тележурналіста Ярослава Фейла. Священники освятили пам'ятник на його могилі та згадали, що він був активним християнином і багаторобив для розвитку парафій храмів, які він відвідував. Колеги-медійники наголосили на тому, що Ярослав Фейло залишив великий творчий доробок.

– Дружина Ольга збрала і передала фільми, створені Ярославом Фейлом у Львівську обласну спілку журналістів, – розповів її голова Ярослав Климович. – Ми їх часто використовуємо під час «круглих столів», показуючи як журналісти мають працювати, на них вчиться молоде покоління. Життя Ярослава було віддане обраній професії. Його творчий спадок – це також вагомий внесок у нашу перемогу.

Також цього дня помолилися львівські журналісти і на могилі Володимира Фейла, який був першим оператором ТРК «Броди». Його дружина Надія, дякуючи за увагу і пам'ять, розповіла, що братів тісно поєднувала творча співпраця. Вони підтримували один одного і створили немало патріотичних фільмів.

Свою пам'ятно-молитовну місію у Бродях львівські та бродівські журналісти завершили спільним виконанням Гімну України.

Надія Забокрицька

Ірина Берник: У бажанні інформувати першими важливо не нашкодити війську

Під час війни місцеві радіостанції допомогли людям зорієнтуватися у потоці новин та сповіщали громадян про важливі події. Так само працювало й «Жидачів FM» – з'явилися нові рубрики, дещо у буденній роботі довелося змінити, зокрема почали розповідати про війну з перших уст. Так редакція взяла участь у конкурсі журналістських робіт імені Героя України Тараса Матвіївка і здобула перемогу. Про підготовку матеріалу, роботу на радіо й виклики війни говоримо з директоркою радіо «Жидачів FM» Іриною Берник.

–Пані Ірино, як вторгнення вплинуло на роботу радіо «Жидачів FM»?

Чесно зізнаюсь, насправді, як і більшість українців, не була певна, що росія зможе так нахабно розпочати війну проти України, хоч усе про це свідчило. Зрештою, ми, радійники, готувалися працювати як система оповіщення під час війни на рівні цивільного захисту. Адже місцеві радіомовлення також повинні сповістити громадян у випадку надзвичайних ситуацій і бойових дій, тож у нас були тренінги, наради.

Пригадую той день 24 лютого 2022 року, а точніше ніч. Не спалося, з новин дізналася, що ворог таки нахабно перетнув наш кордон. З самого ранку уже планували ефір того дня. Домовилися про виступ міського голови Жидачева Володимира Левка – це було звернення до громади. В ефірі одразу ж повідомляли адреси сховищ, що діють у нашому місті. Йшлося і про створення загонів самооборони. Інформували, куди

звертатися, бо всі хотіли долучитися, а у військкоматі були черги. Перші дні працювали до пізнього вечора – новини звучали кожні пів години. Було багато дзвінків і повідомлень від слухачів. Усі були налякані.

Через день ми створили телеграм-канал. Зараз такий спосіб інформування не є популярним, але на той час це було вкрай потрібно й актуально. Інформація, окрім радіоефіру, розходилися оперативно. А ми були чи не єдиним таким джерелом офіційної інформації у регіоні, тому дуже багато мешканців громади підписалися на нас. Ми розповідали про останні події – як місцеві, так і всеукраїнські. Багато говорили про волонтерські ініціативи, і як до них долучатися. Зокрема і про те, як громада приймає внутрішньо переміщених осіб, і куди звертатися, якщо війна змусила шукати прихисток. Звичайно ж, сповіщали про повітряні тривоги. А ще співпрацювали з нашими колегами з часопису Жидачівщини «Новий час», з компанією «Комплекс Медіа», з львівським радіо № Перше №, представниками місцевого самоврядування, з громадськістю та військовими. Це був час великого єднання. Хотілося б, щоб така єдність була у нас завжди.

–Як з того часу змінилася тематика ваших ефірів? Можливо, є якась нова рубрика?

Так, звичайно, є. І не одна. Дуже багато чоловіків з громади пішли добровольцями захищати Україну. Вони записували для нас мотиваційні звернення і слова підтримки для усіх українців. Також розповідали про неймовірних українців в однойменній рубриці, зокрема про волонтерів. А на той час ними були практично усі. У радіопрограмі про медіаграмотність розвінчували російські міфи.

І звичайно, програма, присвячена нашим воїнам. Ми запрошуємо на інтерв'ю захисників, які готові поділитися власним досвідом, розповісти про себе, своїх побратимів і те, яким вони бачать майбутнє нашої України – це рубрика «Про війну з перших вуст». Попри все, намагалися посеред цього мороку знаходити «Добрі новини на Жидачів FM»

–Наразі в Україні дуже нестабільна ситуація зі світлом. Як працює радіо у разі відключень, адже постійно потрібна електроенергія?

На жаль, ми повністю залежимо від електроенергії, яку отримуємо через електромережі, і поки що у нас немає альтернативного живлення. Якщо, для прикладу, ноутбук можна заживити

Ірина Берник: У бажанні інформувати першими важливо не нашкодити війську

повербанком, то сам передавач потребує потужного джерела. Ми про це говорили із засновником, тобто із міською радою та з міським головою. І нам пообіцяли, що питання буде вирішено, бо інформування громади є важливим.

–Нещодавно ви перемогли у конкурсі журналістських робіт імені Героя України Тараса Матвіїва. Що спонукало взяти у ньому участь?

Для мене це надзвичайна можливість – бути учасником конкурсу журналістських робіт імені Героя України Тараса Матвіїва, мого земляка, достойного воїна і журналіста, мого колеги. Тішуся, що Львівщина має такий конкурс. Мала честь знати Тараса особисто, багато співпрацювали. Це надзвичайна особистість – мудрий, освічений, інтелігентний, шляхетний.

Тарас ніби «підтягував» за собою. І це фактично відбувається й зараз – завдяки конкурсу. Окрім того, що видно велику роботу самих журналістів, суспільство дізнається більше і про наших захисників і захисниць саме через цей конкурс імені Тараса Матвіїва. Дуже добре, що ініціативу створення такого журналістського конкурсу, яка походила від Львівської організації НСЖУ, підхопили однодумці і обласна влада. Тішать те, що Львівська ОВА підтримує і щороку удосконалює цей конкурс. А ще багато для збереження пам'яті такого достойного сина роблять самі батьки – Валентина і Тарас Матвіїви. Саме вони видали посмертно двотомник творів Тараса Матвіїва «Мої думки», куди увійшли надзвичайні тексти. Усім рекомендую – надзвичайно потужні тексти, які обов'язково перегукуються і з вашими думками. Робота постійно триває.

–Розкажіть детальніше про ваш матеріал у радіоефірі, який став переможцем. Чим особлива історія героя матеріалу Віктора?

Віктор Молодик – надзвичайно свідомий українець, який уже понад 20 років проживає у Швеції, але повернувся в Україну у березні 2022 року, щоб захистити свою рідну землю.

Віктор дуже ерудований і спостережливий. Тому й стверджує, що Росія готувалася до війни ще до 2014 року, навіть не до 2022. Саме тому, за словами героя матеріалу, до повномасштабного вторгнення практично був готовий – наплічник був зібраний за 3 тижні до 24 лютого 2022 р.

А вже 7 березня, владнавши усі свої шведські справи, Віктор був в Україні. Прийшов до військкомату Жидачева, звідти потрапив на службу в 110 моторизовану бригаду. Історія воїна продовжилася на Донеччині.

–У чому полягала робота над матеріалом?

Потрібно було продумати хід розмови. Важливими були запитання. Основна частина їх було готова наперед. Деякі з'являлися у процесі запису інтерв'ю. Віктор Молодик – дуже цікавий співрозмовник, освічений, комунікабельний, відкритий. З такими людьми завжди легко працювати.

–Що можете порадити під час створення матеріалів на воєнну тематику? Що обов'язково слід врахувати журналістові?

Думаю, у кожного, хто працює з такою непростою тематикою, є свої методи. Найперше, мабуть, варто врахувати, яка інформація є для розголошення, а яка поки не для ефіру чи публікації. Важливо не забувати, що ми живемо у часі війни, бо бажання бути першими в інформуванні часом може нашкодити військовим і не тільки їм.

А в розмові з людьми, які повернулися з війни чи виїхали з зони бойових дій, найперше, я вважаю, потрібно врахувати їхній емоційний та моральний стан, щоб у жодному разі не травмувати їх психологічно.

–Чи маєте особисті способи – як триматися емоційно під час створення таких матеріалів? Як зберігати контроль над собою та не поринути у тему з головою?

Зізнаюся, найважче емоційно писати радіопрограми «Так працює пам'ять». Але вони дуже потрібні, бо присвячені тим, хто віддав життя за Україну, щоб зберегти пам'ять про кожного. Найважче, бо разом з мамою, батьком, дружиною чи дитиною переживаєш їхній біль втрати. І тут, як на мене, головне – не заплакати під час запису, під час розмови. Важливо підтримати їх. Як тримати контроль, щоб не поринути в тему з головою? Іти далі. Не зупинятися. Навіть малими кроками. Через усі «не можу»... Адже наші воїни так і роблять, незважаючи на свої багатомісячну втому, втрати, виснаження... Вони борються за нашу перемогу і вірять. Так маємо робити і ми.

НЕ ЗАЛИШАЄМОСЬ БАЙДУЖИМИ: ВОЛОДИМИР МАРТИНОВ

Як я опинився в Косово? Вторгнення російських військ застало мене в селищі Новоайдар Луганської області. У грудні мене силоміць, з мішком на голові, вивезли з дому у невідомому напрямку, попередньо пограбувавши в домі все, що змогли. Потім було 18 днів підвалу, після чого мене і ще одного чоловіка з нашого селища відпустили. За допомогою родини, та друзів з селища зміг дістатися Львову. Перші, до кого навідався, були журналісти цього регіону. **10 ст.**

НЕ ЗАЛИШАЄМОСЬ БАЙДУЖИМИ: ВОЛОДИМИР МАРТИНОВ

Голова Львівської обласної організації Ярослав Климович прийняв мене як рідного, поставив на облік до Львівської організації, запропонував навіть для роботи офісний комп'ютер. Так я знов повернувся до журналістики. Він же порадив мені взяти участь у програмі захисту журналістів у республіці Косово. Так я й опинився на Балканах.

Допомога косівських журналістів. Життя у Приштині налагоджувалось поступово. Тут велику роль відігравали співпрацівники офісу Асоціації журналістів Косово, які робили все для того, щоб ми краще пізнали історію країни, культуру, закони. Для цього пройшли цілий курс лекцій, які нам читали найкрутіші фахівці у своїх справах: Афрім Хоті (Afrim Noti), Лінда Балета (Linda Valeta), Вальміра Рашиті.

Наші друзі з Асоціації журналістів Косово Джемаль Раджа, Геотарба Мулічі, Леоніта Моріна та інші намагалися і намагаються тримати українських журналістів в курсі найважливіших подій у країні. За час перебування у Косово вони змогли забезпечити нам відвідування фестивалів театрального мистецтва, джазової музики, у танцювальних фестивалях, в яких брали участь актори з України. Ми побували на спортивних змаганнях за участю українських спортсменів, брали участь у заходах, які проводили Асоціація спілки журналістів Косово та мерія столиці. Стали традиційними наші зустрічі з прем'єр-міністром Республіки Косово та запрошення на зустрічі з Президентом Республіки Косово пані Вйосою Османі-Садриу. Цей список можна було б продовжувати, але найголовнішим, на мій погляд, стало те, що у цьому вирії подій представники України не були, як то кажуть «гостями на балу». Невеличка українська діаспора доволі швидко зуміла заявити про себе як про цементуючу громадську силу. Але починалось все не так вже й просто.

Вся річ у тому, що розселення журналісти відбувалось не в компактному місті проживання, а там, де змогли заключити договір на проживання. Тобто проживали всі у різних куточках столиці і зустрічались тільки на якихось заходах. Згодом цю позицію ми почали міняти. Я вважаю, що мені пощастило зустріти на своєму життєвому шляху журналістів з Кременчука Ольгу

Прядко і Тетяну Красельнікову. До нас приєдналися Ольга Гаргола, Тетяна Горб, Алла Корчакова, Евеліна Ткаченко, а згодом Вольха Дзямідова з Білорусі, Анна Коштина, Яна Нишпал.

Перші самостійні акції

Разом з Алою Корчаковою, Оксаною Чіканчі, та Людмилою Макей, в рамках підтримки акції Спілки журналістів України, ми вперше в Приштині провели вшанування пам'яті загиблих журналістів, висвітлюючих правдиву інформацію про російську агресію. Для цього в одному з кафе, за домовленістю з адміністрацією цього закладу, була зроблена фотовиставка портретів загиблих колег. Світлини були взяті на сайті НСЖУ. Згодом ці світлини було виставлено в кафедральному соборі св. Матері Терези, де були поставлені свічки героям на вшанування їхньої пам'яті.

Першою нашою «українською» акцією у 2023 році став Всеукраїнський легкоатлетичний пробіг на честь загиблих воїнів під девізом «Шаную воїнів! Біжу за героїв України!». Нас було усього восьмеро, але своїми плакатами, прапорами, вивішеними світлинами ми звернули на себе увагу приштинців. Мало того, дехто з них того ж дня приєднався до забігу і поповнив коло наших друзів. Минув рік в наступному забігу бажаючих було вже близько 30. Це були і журналісти, і українці, які проживають наразі в Приштині, і місцеві активісти, які підтримують боротьбу українського народу за свою незалежність і, навіть, представники влади.

Надалі роботи побільшало, бо там же, на пробігу, був присутній директор книжкового видавництва «BUZUKI» пан Абдуллах Зенеллі (Abdullah Zeneli). Він з захопленням прийняв ідею зробити у залі видавництва вечір української культури. Це була наша перша подібна спроба і ми не тільки приготували номери художньої самодіяльності, але й традиційну українську кухню. Зі свого боку пан Абдуллах запросив на цю зустріч культурний бомонд Приштини. На зустріч до нас прийшли письменники, співаки, актори. Після такої яскравої презентації нас, українців, стали частіше запрошувати на різні творчі заходи, які проводились у видавництві. «МОСТИ ДРУЖБИ» Отже, зав'язувались нові знайомства, відкривались нові простори для плідної роботи, відкривались нові перспективи.

“І рідна Спілка долучилася до моєї книги”, - Тетяна Вергелес

У Національному університеті «Львівська політехніка» відбулася презентація книги Тетяни Вергелес «З пістолетом у шухляді. 1944 – 1953 : час Стефана Ямпольського у Львівській політехніці», у якій взяв участь голова Львівської обласної організації Національної спілки журналістів України Ярослав Климович. Як зазначає авторка, багаторічна спілчанка, заслужена журналістка України, її нова книга — публіцистична розповідь, а не наукове дослідження, це радше у певному сенсі журналістське розслідування, яке передбачало щастя комунікації не лише з львівськими політехніками, а й з львів'янами, одеситами, киянами, харків'янами, які так чи інакше «в темі». Книга присвячена Стефану Ямпольському – українському вченому-економісту, який був ректором (директором) Львівського політехнічного інституту у 1944-1953 роках, в часи сталінського лихоліття.

Публіцистично осмислено період, коли навчальний заклад радикально інтегрували в радянський освітній простір, з усіма відповідними наслідками. Зруйнована під час Другої світової війни матеріально-технічна база, недостатнє фінансування, брак кадрів — виклики, перед якими опинився у Львівській політехніці 38-річний східняк Стефан Ямпольський. Видання здійснено у межах проекту, ініційованого ректором Національного університету «Львівська політехніка» Юрієм Бобалом — серії спогадів про керівників Політехніки радянського періоду і початків Незалежності. Уривок з книги, до змісту якого у певному сенсі причетна й наша Спілка журналістів.

Земля Ямпольського: Ізюм і війна рф проти України.

Ізюм. Місце на карті є чужим доти, доки обставини не приведуть нас туди – в реалі чи віртуалі. Про місце народження, відправну точку життєвого шляху Стефана Ямпольського можна було б сказати мимохідь, лише як про біографічну формальність. Якби не війна, що її розв'язала проти України Російська Федерація у 2014 році, а після 24 лютого 2022 року стало очевидним, що йдеться не стільки про загарбання територій, як про геноцид проти українців. На час широкомасштабного вторгнення орди з росії в Україну (лютий 2022 року) вже тривала робота над книгою про першого повоєнного керівника (йдеться, звісно, про Другу світову) Львівської політехніки. Відтак рядова

географічна назва, далека від Львова, стала «Ізюмом Ямпольського», заговорила, відкрилася. З початком у 2022 році великої війни місто сприймаємо як стратегічно важливе в захисті України від ворога. І так, Ізюм тепер «приватно» важливий, бо це мала батьківщина героя книги Ямпольського, тут все життя прожили батьки Стефана Михайловича

«Бої за Ізюм розпочалися після вторгнення Росії в Україну 24 лютого 2022 року. Під час боїв місто було практично знищене. Намагалася знайти в Ізюмі бодай когось з родини Ямпольських. Підказкою став допис на Фейсбуці голови Національної спілки журналістів України Сергія Томіленка, зроблений 3 листопада 2022 року. Це була присвята землякові С.М. Ямпольського – І.Ф. Лубченку, а в ній – зачіпка для пошуків: «Сьогодні справжньому адвокату журналістів та журналістики, великому другу і наставникові багатьох редакторів, журналістів, спілчан Ігорю Федоровичу Лубченку виповнилось би 87 років. Ці квіти до меморіальної дошки Ігоря Лубченка в місті Ізюм поклали співробітники видання «Обрії Ізюмщини». Дошку розміщено на редакційній будівлі, де свою журналістську діяльність розпочинав майбутній багаторічний голова Національної спілки журналістів України. А головним хранителем в Ізюмі пам'яті про Ігоря Федоровича є наш авторитетний колега, головний редактор «Обріїв» Костянтин Григоренко.

Ізюм вистояв у ворожу окупацію 2022 року. Редакційне приміщення газети хоч і зазнало набігів рашистів, але встояло. Дошка вціліла. Журналісти порятувалися. І у звільненому українському місті відроджують рідну газету. Після деокупації земляки отримують віддруковані випуски «Обріїв Ізюмщини», Костянтин Григоренко і команда оперативно інформують земляків не лише про те чим живе прифронтовий регіон а й що робиться у державі. Ось це живе українське слово, жива газета, як і ці квіти є живою гідною пам'яттю про Ігоря Федоровича Лубченка». Авторка знайшла Костянтина Григоренка. Виявилось, що Львівська обласна організація НСЖУ, її очільник Ярослав Климович та редактор Буської газети Микола Іванців допомогли йому з родиною знайти тимчасовий прихисток у Буському районі Львівської області. Поспілкувалися телефоном, з'ясувалося, що він не просто чув прізвище Ямпольських, а й Ямпольські мешкали з ним по сусідству. Він дав номер телефону Надії Єфимівни Ямпольської. Однак, з'єднання з Надією Єфимівною (Юхимівною) виявилось неможливим. Війна, окупація, евакуація... біль великих і маленьких трагедій, пов'язаних з цим... Чи вціліли оселі Ямпольських – велике питання, відкрита рана. Ізюм – відкрита рана, Україна в таких ранах.

Зенон Дмитровський: Львівська наукова школа журналістики

У цьому році, факультет журналістики Львівського національного університету імені Івана Франка відзначає своє 70-річчя.

Без перебільшення можна сказати, що поряд з Інститутом журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка він упродовж усіх років його існування є базовим в системі журналістської освіти в Україні. Його випускниками стали понад вісім тисяч фахівців, які працюють в Україні та за її межами. Серед них – лауреати Національної премії імені Тараса Шевченка Заслужені журналісти України, редактори газет і електронних видань, керівники телерадіокомпаній, директори видавництв, народні депутати. Понад 80 випускників стали кандидатами наук, 16 – докторами наук. Нині на факультеті навчається більше тисячі студентів. Серед тих, хто веде їх дорогами знань, 8 докторів і 35 кандидатів наук. Такою є статистика одного з найстаріших в Україні факультетів журналістики.

За минулі роки на факультеті з'явилося багато друкованих видань. Викладацька спільнота насамперед дбає про наукове забезпечення навчальних курсів зі спеціальності. Визначальним тут став підручник світлої пам'яті професора Володимира Здоровеги «Теорія і методика журналістської творчості» (2004 р.) з однойменної навчальної дисципліни, що вважається найважливішою Зу процесі підготовки майбутніх журналістів.

Це був перший у пострадянських країнах підручник, присвячений найважливішій частині теорії і практики журналістики: аналізу природи літературної праці у засобах масової інформації. Згодом це видання доповнили навчальні посібники «Інформаційна журналістика» (2017 р.) доцента Ігоря Лубковича і «Аналітична журналістика» (2022 р.) автора цих рядків. З викладанням журналістських дисциплін на факультеті безпосередньо пов'язані підручники та навчальні посібники «Організація роботи редакції газети і праці журналіста» (2008 р.) доцентів Михайла Присяжного і Мар'яна Лозинського, «Основи радіожурналістики» (2006 р.) професора Василя Лизанчука, «Інтернет-журналістика» (2010 р.) професора Бориса Потятиника,

«Телевізійна журналістика» (2009 р.) мого авторства, видання професорів Олександри Сербенської, Івана Крупського, Йосипа Лося, Степана Костя, Мар'яна Житарюка, Марії Яцимірської, доцентів Анатолія Капелюшного, Тараса Лиля, Олега Романчука та ін. Серед видань, що науково забезпечують освоєння журналістської спеціальності, хочу виокремити підручник «Телевізійна та радіокомунікація: історія, теорія, новітні практики» (2021 р.), який і навчає, і виховує. Ініціатива щодо його видання належить професорові Василеві Лизанчуку. Відчувши потребу в такій книзі, він залучив до її написання ще кількох науковців.

Підручник привертає увагу не лише цікавим і послідовним викладом матеріалу, що відповідає духу часу і забезпечує студентів можливість покроково поглиблювати свої знання, а й присутністю у ньому виховних моментів впродовж усього підручника, починаючи уже з першого розділу, історичного (автор професор Іван Крупський).

Наукові видання викладачів факультету добре відомі в українському (а окремі і у світовому) журналістикознавстві. Про це свідчать численні відгуки, рецензії, огляди видань. На праці львів'ян часто покликаються у своїх наукових розвідках інші дослідники, ними користуються магістранти, аспіранти і докторанти, їх використовують у лекціях з навчальних курсів для студентів, цікавляться ними і працівники мас-медіа. Усе це, безперечно, додає творчої наснаги науковцям факультету.